

N:o 25.

Af Herr Bengtsson: Angående ändringar i gällande bevillningsstadga.

Uti 30 § af gällande bevillningsstadga är föreskrifvet i afseende på bevillningsberedningarne, att sådana skola tillsättas för hvarje socken på landet, med rättighet likväl för Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, att större socknar i två eller flera beredningsdistrikt fördela, äfvensom att två eller flera mindre socknar till ett beredningsdistrikt sammanslå. Enligt 42 § bevillningsstadgan skall på landet hvarje pastorat utgöra ett särskildt taxeringsdistrikt, men der Kongl. Maj:ts Befallningshafvande finner sådant lämpligt, må större pastorat fördelas i flera och deremot invid hvarandra belägna smärre pastorat sammanslås till ett enda taxeringsdistrikt.

Nu finnas inom vårt land mångfaldiga socknar, som äro fördelade på särskilda så väl fögderier som län. Dessa sockendelar blifva vid taxeringsförrättningar lösryckta från hvarandra, derigenom att sockendelen i det ena fögderiet, så vida den icke i och för sig sjelf kan utgöra ett berednings- eller taxeringsdistrikt, sammanslås med en eller flera af de kommuner, inom det fögderi, under hvilket sockendelen i judicielt och administrativt hänseende är lydande. Den andra sockendelen behandlas på samma sätt. Följden häraf blifver den, att den kommun, som råkar vara fördelad på olika fögderier eller län, icke får tillgodonjuta samma fördelar som öfriga landtsocknar i riket, att på en gång och af samma personer blifva i bevillningsberedningen föreslagen till, och i taxeringskomitén påförd bevillning till Kongl. Maj:t och kronan. Deraf följer vidare att inom sådan socken, hvilken i öfrigt har gemensamma kommunalangelägenheter, olikheter i beskattningssättet uppstår. Detta är i synnerhet fallet vid fråga om taxering af jordbruksfastig-

heterna, hvilka kunna äsättas högre bevillningstaxeringsvärde i den ena sockendelen än i den andra, oansedt jordegendomen inom socknen i sin helhet är af lika godhet. Under förlidet år, då allmän höjning af jordbruksfastigheternas värden verkställdes, har detta missförhållande på många ställen varit synnerligen märkbart, hvaruppå flera exempel skulle kunna anföras från min hemort, och jag är öfvertygad att enahanda missproportioner äfven annorstädes egt rum. Detta inverkar menligt icke allenast i afseende på beloppet af den allmänna bevillningen inom socknen i sin helhet, utan särskildt på de kommunala utskylderna, på löner till presterskapet m. fl. afgifter, som skola utgå efter bevillningstaxeringsvärdet. De af mig åberopade paragrafer i bevillningsstadgan gifva icke anledning till det antagande, att endast den omständigheten, att en socken är fördelad på flera fögderier skall föranleda derhän, att socknen skall beskattas på olika afdelningar, men i praxis sker emellertid detta, då länsstyrelsen vid sammansättning af bevillningsberednings- och taxeringsdistrikterna anser sig icke hafva att skaffa med andra socknar eller sockendelar än dem, som äro inom länet belägna.

I ändamål att afhjelpa de olägenheter, som måste blifva en nödvändig följd af detta beskattningssätt och på det de socknar, som ligga inom olika fögderier eller län icke må längre vara försatta i sämre ställning än landtkommuner i allmänhet, vill jag vördsammast föreslå,

att till anförda paragraferna i bevillningsstadgan måtte fogas ett tillägg, hvarigenom föreskrifves, att äfven de socknar, som äro belägna i särskilda fögderier eller län, må, der ej socknens storlek föranleder till annan bestämmelse, utgöra ett bevillningsberednings- och taxeringsdistrikt med ledamöter, utsedda från socknen i sin helhet, på det sålunda jemnhet i beskattningen uti äfven dessa kommuner må åstadkommas. Kronofogde och häradsskrifvare inom de olika fögderierna torde böra vara tillstädes för att föra protokoll och längder, hvar för sitt fögderi, hvilken omständighet visserligen kommer att för dessa tjänstemän medföra ökade resor, men denna olägenhet är dock af mindre betydenhet i förhållande till den fördel och det gagn, som genom en sådan åtgärd tillskyndas de af mig afsedda kommuner, så väl som ock det allmänna, hvilkas intressen i första rummet böra beaktas. Dessutom bör hinder ej möta, att der lokala förhål-

landen det medgifva, till ett berednings- och taxeringsdistrikt indela flera socknar eller pastorat tillsammans med den socken, som är belägen inom olika fögderier, hvilken åtgärd må bero på Konungens Befallningshafvandes pröfning och bestämmande, synnerligen inom de socknar, som ligga inom olika fögderier, men dock äro belägna i samma län.

Jag anhåller, att Bevillnings-Utskottet, till hvilket denna motion torde komma att remitteras, måtte taga frågan i öfvervägande och formulera det förslag till ändringar i bevillningsstadgan, som erfordras för att ändamålet med min framställning må ernås.

Stockholm i Januari 1880.

J. Bengtsson.

N:o 26.

Af Friherre Hochschild: Om skärpning af bestämmelserna i Kongl. Kungörelsen den 30 Maj 1873, angående hvad iakttagas bör till förekommande af boskapspests och andra smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket.

Den stora betydelse, som exporten af lefvande kreatur från Sverige till England under de senaste åren vunnit, såväl genom god och ändamålsenlig ladugårdsskötsel som genom lätta kommunikationsmedel de båda länderna emellan, gör det synnerligen önskvärdt att denna viktiga handelsrörelse må vara fullt försäkrad om en oafbruten fortvaro. Visserligen åtnjuter Sverige med några andra länder den undantagsförmånen att få exportera lefvande boskap till England och detta med rätta, alldenstund ingen smittosam sjukdom yppat sig bland våra kreatur, men de åtgärder, hvilka här äro af vederbörande myndigheter anbefalda för